

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg

Dato: 19-02-2017
Enhed: MEDINT
Sagsbeh.: SUMMSB
Sagsnr.: 1701013
Dok. nr.: 298380

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg har den 27. januar 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 456 (alm. del) til sundhedsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 456:

”Ministeren bedes oplyse, om ministeren er enig i, at de danske Thalidomid-skadede både skal have anerkendelse og erstatning fra den danske stat? I afkræftende fald bedes ministeren oplyse baggrunden herfor.”

Svar:

Jeg har stor forståelse for de thalidomidskadedes situation, og de konsekvenser deres skader har haft for deres liv og hverdag. Jeg håber, at de skadelidte gennem årene er blevet hjulpet bedst muligt – både sundhedsmæssigt og på andre måder i det danske samfund.

Der er meget i fortiden, vi i dag ville have håndteret anderledes. Men vi kan desværre ikke med tilbagevirkende kraft tage smerten fra de berørte, godtgøre handlinger eller yde retfærdighed til de mennesker, som er blevet udsat for hændelser, vi kunne forebygge i dag.

Det eneste lyspunkt for mig at se i denne ulykkelige sag er, at vi har lært af fortiden og har fået indført en fælles EU-regulering af lægemidler, der har til formål at forebygge, at en lignende sag kan ske igen.

På det tidspunkt, hvor thalidomid blev anvendt af gravide, fandtes der ingen særskilt lovgivning om erstatning for lægemiddelskader. Et eventuelt erstatningsansvar fra statens side vil derfor skulle afgøres efter de almindelige principper om erstatning uden for kontrakt. Et sådant ansvar kræver, at en myndighed har handlet ansvarspådragende.

Det vil være yderst vanskeligt på nuværende tidspunkt at tage stilling til, hvorvidt den daværende Sundhedsstyrelse begik fejl ved markedsføringen af thalidomid i Danmark. Umiddelbart kan der ikke konstateres et ansvar fra myndighedsside i denne sag.

Et erstatningskrav vedrørende personskade ville desuden efter de dagældende regler være forældet efter 20 år.

Tages der i denne sag skridt til en særlig kompensation, åbnes for præcedens herfor i et ukendt antal sager, hvor der også er sket ulykkelige skader, men hvor der heller ikke foreligger et ansvarsgrundlag.

Med venlig hilsen

Ellen Trane Nørby / Mie Saabye